

# Bedna tekma

PETER JANČIČ

So izjemni dogodki in organizacije, ki bi morale imeti pomen v družbi. Lahko bi se na društvo novinarjev, tako kakor številni drugi ugledni slovenski novinarji, tudi poživžgal. A mislim, da bi to morala biti ugledna in častna organizacija, da so v novinarstvu etična pravila potrebna in da ni v državi nikogar drugega, ko gre za novinarstvo, ki bi imel kodeks etike in častno razsodišče.

Precej ostrih očitkov, ki jih je Jurančič izstrelil včeraj, bi bil lahko vsaj preveril, se pozanimal še za drugo plat medalje. A Jurančič je novi tip sindikalista in stari tip novinarja, ki mu preverjanje očitno ni mar. Tudi ko sem mu odgovoril na vsaj prvi del očitkov, da v prvem primerov, ki jih je navedel, ni bilo niti enega posega v tekste brez soglasja avtorjev in da je cenzuro novinarja zagrešila politično njegova stran, se ni nič popravil, nič dodatno preveril.

Na častnem razsodišču imamo vsaj pravico do obrambe, odgovora in v zadnjih letih smo o podobnih primerih, o kakršnih je tokrat govoril Jurančič, tudi že presojali. Že omenjenega urednika Dnevnika Lesjaka nismo obsodili cenzorstva, ker je novinarju serijsko zavračal objave tekstov, o katerih je presodil, da niso vredni objave. Tudi nekdanjega urednika Dela Darjana Koširja – danes je namestnik odgovornega urednika – ne. K svobodi tiska sodi, da odgovorni urednik mora odločiti, kaj je vredno objave in kaj ne.

Je pa seveda zagata, če iz časopisa tekst in novinarja izloči nižji urednik mimo volje višjega s čisto politično argumentacijo, šef sindikata pa opozarja novinarje na gonjo, ki da se jim dogaja, in – oprostite – zagovarja točno to cenzuriranje novinarja.

Nogometna tekma, ko sme na teren ena sama ekipa, je beda.

**D**ruštvo novinarjev, ki ga vodi nekdanji novinar Dela in sedanji urednik Mladine Gregor Repovž, je v Ankaranu pripravilo žar, na katerem so me nameravali speči in z menoj vred nekoliko časopis, ki ga berete. Pa Rajka Geriča iz javne RTV. Nekaj manj Tomaža Ranca in Tina Mamiča, ker so mariborski Večer in Primorske novice predaleč, da bi jih v Ljubljani opazili.

Urednike pač, ki so v zadnjem letu prevzeli pomembne položaje v tisku in o katerih poskušajo nekateri na vrhu društva in sindikata novinarjev javnost prepričati, da so nazorsko desni, da je to velik problem in da so zato neverodostojni mediji, ki jih vodijo.

Zgodba, ki jo širijo, lahko koristi konkurentom na trgu. Denimo Dnevniku, kjer da – kakor je nedavno zapisal njihov odgovorni urednik Miran Lesjak – zdaj v državi zagotavljajo svobodo tiska. Morda še komercialni televiziji POP TV, ki ji je treba priznati, da notranjih spopadov med skupinami novinarjev ne poskuša napihnuti v lastno korist. Pametni so, bilo bi preveč prozorno. Dnevnik pa je očitno opazil priložnost na trgu ali pa je v tako hudi stiski z naklado, ker mu konkurira lastni Direkt, da ne izbira sredstev.

Poznam društvo, njegov član sem in ni bilo težko razbrati scenarija že iz vabil, ki so bila razposlana novinarjem. Presenetljiva je bila kvečjemu brutalna neposrednost: sklicali so pogovor in na njem je predsednik sindikata Iztok Jurančič govoril o posegih v tekste brez soglasja avtorjev, domnevnem političnem šikaniranju novinarjev in podobnem. Potem je bila predvidena razprava skupine ljudi, v kateri ni bilo niti enega, ki bi na ostre očitke lahko kar koli odgovoril. In razprava navzočih novinarjev, pri kateri običajno najbolj vplivni in pomembni manjkajo, ker imajo delo v redakcijah in mora kdo pač tudi narediti časopis, ki ga berete.

Nogometna tekma skratka, v kateri je Repovž poskrbel, da ekipa, ki mu ni všeč, igra brez vratarja. Še natančneje, da bi bila zmagava zanesljiva, druge ekipe niti ni spustil na teren.

Podoben je bil položaj pred desetletjem, ko so v društvu poskušali nekoliko obračunati z Lidijo Hren zaradi »Utripa« na nacionalni televiziji o aferi Depala vas. Novinarke, ki si je takrat drznila kritizirati tudi tiste na oblasti in ne le že odstavljenega Janeza Janšo, tam ni bilo in gonja se je ustavila, šele ko je dvignila glas skupina mlajših novinarjev, ki jim je pritegnil tedaj še urednik na nacionalni televiziji Tomaž Perovič, ki se je postavil za svojo ekipo.

Predstavo, ki jo je vrh društva novinarjev tokrat priredil, sem si v Ankaranu ogledal vsaj kot gledalec, ki je na koncu tekme protestiral, da je predstava za društvo, ki se sklicuje na visoke vrednote, precej bedna. Tega mi, ker sem njegov polnopravni član, niso mogli prepričati.